



“

”

Tein [Kairi Look](#) ?

[Pildid](#) [Ulla Saar](#)?

Tänapäev 2019, 144 [P](#) [P](#) ?

ISBN 9789949856435?

s [P](#) [P](#) ?

7+

[Kairi Look](#) ?

[Pildid](#) [Ulla Saar](#)?

Tänapäev 2019, 144 [P](#) [P](#) ?

ISBN 9789949856435?

s [P](#) [P](#) ?

7+

[Kairi Look](#) ?

[Pildid](#) [Ulla Saar](#)?

Tänapäev 2019, 144 [P](#) [P](#) ?

Leesfragment

Een verrassing

Het gebeurde in februari, nog voor Vastenavond. Het was zo koud dat zelfs de sneeuwuielen een warm plekje in een holle boom opzochten. Achter het huis stonden zestig sneeuwpoppen bibberend te wachten tot het zou gaan dooien, zodat ze naar het zuiden konden zwemmen. Als je naar buiten liep, bevroor je oogwit. De ijsberen stuurden berichten van medeleven en noodrantsoenen. De president van Amerika zei op de radio: 'Zie je wel, druïloren, er bestaat helemaal geen klimaatverandering.' Zelfs de skiërs vonden het te koud om te trainen. In plaats daarvan zaten ze thuis te kniezen en hun vrouwen voor de voeten te lopen. Maar Pia en opa hadden geen last van de kou. Ze zaten in de keuken eieren te verven.

'Wie heeft trouwens gezegd dat je alleen met Pasen eieren kunt verven?' zei opa.

'De president soms?' vroeg Pia.

'Nee, die houdt in de gaten dat de ministers geen streken uithalen. Vijftien schavuiten die allemaal op kattenkwaad zitten te broeden.' Met zijn tong tussen zijn tanden schilderde opa een kikker op het ei. Het gezicht leek een beetje op de minister-president.

De hele keuken van de familie Peperkoek lag vol eieren. Ze lagen in de la, in de bloempot, onder de koelkast en natuurlijk op de keukentafel, daar lag een Mount Everest aan eieren. Aan de lamp onder het plafond hing Sponsje, de kat. Die hield van knakworstjes, niet van eieren. Hij lanceerde zich net naar de schaal met worstjes, toen de deur dichtslagde. Uit de hal klonk gefluister. Pia sprong op.

'Hoe is het gegaan? Wat zeiden ze?'

Mama en papa zagen even groen als opa's kikker. 'Wat is dat nou weer?' zei papa, terwijl hij naar de eieren staarde.

'Kikkerdril!' riep Pia. 'Net als in mama's buik.'

Mama ging op een stoel zitten, zo wit als een doek, en begon gedachteloos Sponsje te aaien.

'Wat zei de dokter? Er is toch niks ergs aan de hand?' vroeg opa zacht.

Papa slikte en legde zijn hand op mama's schouder. 'Hij zei dat... er wat op komt is.'

'Op komst?' Opa ging ook zitten. 'Toch niet weer een...?'

'Ja, wat zeiden ze? Een jongen of een meisje?' vroeg Pia.

Mama wreef bezorgd over haar buik en glimlachte zwakjes.

'Een drieling,' zei ze toen.

'Een drieling!' riep Pia uit.

'Een drieling,' knikte papa. 'Zelfgemaakt!'

Er klonk een doffe bons. Dat was opa, die van zijn stokje was gegaan. Hij lag languit op de vloer en verroerde zich niet.



Het nieuws verspreidt zich

'Owmaigaad!' riep Jack in Canada, en daarna kon hij geen woord meer uitbrengen, toen hij het onthutsende nieuws had gehoord. Door de telefoon klonk alleen een klik en een onderbroken toon. Toen belde hij terug. 'Sorry dat ik zo schrok. Hoezo niet gewoon één kind? Gaat het wel goed met Maja?'

Pia knikte. 'Ja hoor. Alleen zitten er dus gewoon drie in haar buik.'

'Maar dat is superduper! Eindelijk!' juichte Jack. 'Weet je ook of je twee zusjes en één broertje krijgt? Of drie broertjes? Of één zusje en twee broertjes?'

'Ik heb er met papa om gewed,' zei Pia.

'Het worden drie slimme en verstandige zusjes,' zei Jack resoluut. 'Meisjes zijn het allerleukst!'

Jack was de vriend van Mirjam, die boven woonde. Pia en hij waren dikke vrienden. Hij kwam uit Canada, maar hij was veel liever bij Mirjam. 'Ik wil haar de hele tijd knuffelen,' zei hij, en hij kwam zo vaak mogelijk op bezoek. Bovendien was hij ook stapeldol op beren, dat kwam doordat hij uit Canada kwam. Hij was van plan om ze ooit nog eens uit de dierentuinen te bevrijden. Maar het allermeeest hield Jack van honing. Hij had altijd een flesje bij zich, hij had er een aparte zak voor in zijn jas.



Aan de andere kant van de lijn schraapte Jack zijn keel. 'Maar weet je, ik heb ook nieuws!'

'Wat voor nieuws?'

'Ik heb een vergunning, ik mag bij Mirjam komen wonen! Ik kom binnenkort naar Estland!'

Pia slaakte een gil van blijdschap. En toen Jack.

'Ik kom zodra er een goedkope vlucht gaat,' beloofde hij.

En inderdaad, Jack liet er geen gras over groeien. Hij arriveerde in april, samen met de eerste warmte. 'Ik ben een trekkende ooievaar,' zei hij zelf.

Op het vliegveld stonden Mirjam en Pia hem in de aankomsthal op te wachten. Het duurde verschrikkelijk lang. Eerst stond er op het bord VLUCHT VERTRAAGD, toen LANDING INGEZET en op het laatst GELAND. En toen kwam Jack eraan, helemaal voorop, met zijn haar in de war en met een grensbewaker en een hond achter zich aan. Hij sprong over een hekje en vloog Mirjam in de armen. 'Hoiwabenjaandoen?! Tijd voor een knuffel, meiden!'

'Neem me niet kwalijk,' klonk ineens een barse stem. Jack draaide zijn hoofd opzij. Het was de bewaker met zijn hond.

'Uw papieren alstublieft! En waar is uw bagage?'

'De knuffel ging voor,' legde Jack uit. 'Sorry hoor, ik verlangde zo naar mijn vriendin... Ohoo!'

Toen Jack de hond zag, begonnen zijn ogen te stralen. Hij hurkte neer en kroelde hem stevig in zijn zij. De hond ging erbij liggen en knorde van plezier.

'Niet aankomen, hij is aan het werk,' zei de bewaker.

'Wat doet hij voor werk?' vroeg Jack geïnteresseerd. 'Heeft hij het druk? Is het zwaar werk? Ik heb heel zwaar werk, ik zit in de IT.'

'Hou maar op met die grappen,' zei de bewaker, terwijl hij een blik in Jacks paspoort wierp. 'Welkom in Estland,' zei hij toen vriendelijker. 'Uw koffer staat op de bagageband.'

'Dank u wel! Fijn kennisgemaakt te hebben!' zwaaide Jack naar de bewaker. 'En doe de groeten aan uw vrouw!'

Toen ze de koffer hadden, bracht Mirjam Jack en Pia met de auto naar huis. De stad stond te pronken in het verse blad, de vogels floten, het stof wervelde door de straten.

Jack stak zijn hoofd uit het raam, zwaaide naar de voorbijgangers en riep naar iedereen: 'Ha die Esten!' Toen de Peppellaan in zicht kwam, hield hij het niet meer uit. Hij wrikte het portier open en sprong uit

de rijdende auto.

'Ho eens, mafkees! Waar ga je naartoe!' riep Mirjam, maar Jack bleef niet staan. Hij versnelde zijn tempo en verdween om de hoek. Toen Mirjam het erf op reed, stond Jack daar al een kastanjeboom te aaien.

'Estische mensen, Estische bomen!' juichte hij. 'Hallo allemaal, Jack is gearriveerd!'

Er groette niemand terug, alleen de gordijnen op de benedenverdieping bewogen zachtjes heen en weer. Toen ging de buitendeur open en Sponsje glipte naar buiten. Hij wreef langs Jacks harige onderbenen, toen er geblaf klonk. Achter het raam op Mirjams tweede verdieping verscheen de sint-bernard, die opgewonden op het raam tikte.

'Baas!' riep Jack. 'Ik heb uit Canada kaneelbroodjes voor je meegenomen! Een grote zak vol! Ik kom er meteen aan!' Jack zwaaide met de broodjes en Baas drukte bijna zijn neus plat tegen de ruit. Sponsje deed van schaamte zijn ogen dicht. Zij, katten, zonken nooit zo diep. Eerst waardigheid en daarna worstjes, zo kijkt een kat ertegenaan.

Jack nam zijn koffer onder zijn arm en pakte Mirjam bij de hand. Alles was precies zoals de laatste keer: de gele buitendeur en de krakende trap, de slome vliegen op de lamp en de slapende mijten onder de trap. Op de eerste verdieping, achter Pia's deur, zette Jack de koffer neer en begon enthousiast te likkebaarden.

'Aha,' zei hij afwezig, 'we brengen eerst de spullen boven. Dan zeg ik Baas hallo en dan kom ik beneden. Wanneer komen papa en mama thuis?'

'Meestal om een uur of...,' begon Pia, maar Jack en Mirjam stormden de trap al op, met drie treden tegelijk.

'... of zes,' besloot ze. De deur sloeg dicht. Pia liet de kat de kamer in en wachtte af.

Eerst deden ze zich te goed aan een appel en twaalf gehaktballetjes. Hoe kan er in één kat zo veel vlees passen, vroeg Pia zich af. Misschien was het een kwestie van trainen. In papa kon ook heel veel eten, daar was mama altijd weer verbaasd over. 's Morgens schoof hij een hele lading tegelijk naar binnen: pap, sneetjes brood met tomaat, paté en eieren. Alsof alles regelrecht in een zwart gat verdween, hij hoefde niet eens te kauwen. Pia was heel trots op haar stoere vader. Hij was gewoon overal goed in.

Na het middageten ging Pia een boek lezen en Sponsje strekte zich uit op het bed van haar ouders.

Van Jack was nog geen spoor te bekennen en ook toen mama en papa 's avonds thuiskwamen, had ze hem nog niet gezien. Toen Pia de volgende morgen aanbelde, deed er ook niemand open. Jack en Mirjam namen zelfs de telefoon niet op. Alsof ze in rook waren opgegaan.

'Misschien heeft de bewaker zijn vergunning wel afgepakt en hem het land uit gestuurd,' fluisterde Pia die avond tegen papa.

'Maak je maar niet druk, Jack moet zich gewoon even installeren.' Papa ging op de rand van haar bed zitten en sloeg de krant open.

'Estland-Finland was een kalme wedstrijd, die in een vredig gelijkspel eindigde,' las hij als verhaaltje voor het slapengaan. 'Het weer was warm, er werden geen doelpunten gemaakt en de blessuretijd werd achterwege gelaten om eerder thuis te kunnen zijn. In de tweede helft deden de keepers een dutje, tussendoor gingen ze zwemmen. De aanvallers zagen langs de rand van het veld boleten groeien, daar maakten ze een smakelijke saus van. De volgende wedstrijd...'

De krant gleed op de grond. Pia en papa waren in slaap gevallen.



Op bezoek bij de beren

Papa had gelijk. Jack kwam weer tevoorschijn en hij had voor Pia alle tijd van de wereld. Ze gingen samen naar de ijssalon, naar de film en naar het park. En natuurlijk naar de dierentuin: elke vrijdag om drie uur.

'Één familiekaartje alstublieft,' zei Jack de eerste keer beleefd.

De kassameneer haalde zijn neus op en schudde zijn hoofd. 'Voor een familiekaartje moet je met een vrouw en twee kinderen zijn.'

'Hoezo?' vroeg Jack verbaasd. 'Zijn twee mannen en een kind soms geen familie? Wacht maar, ik zal kijken of ik ergens een vrouw kan opduikelen.'

'Een móeder, een vader en twee kinderen.' De meneer tuurde verveeld naar het plafond.

'Doe dan maar zomaar een kaartje alstublieft,' zei Jack met een zucht. 'Een grote en een kleine.'

De meneer haalde zijn vinger uit zijn neus en gaf Jack met een zuur gezicht de kaartjes aan. Toen keek hij over de toonbank even naar Pia. 'We geven hier geen korting aan buitenlanders, zeg dat maar tegen je vriend.'

Pia keek de meneer aan en trok een brede glimlach. De man ontdooide en leunde over de toonbank. Hij gaf Pia een knipoog en vroeg: 'En, welke dieren vind je het leukst?'

Pia gaf geen antwoord.

'De paarden? Of de geitjes?'

Pia legde haar handen op haar hoofd en trok een lelijke grimas naar de meneer. Dat was een truc van papa's vriend, oom Mati. Omdat oom Mati een hekel had aan dansen, trok hij vaak een grimas, dat werkte altijd. Bij de meneer van de kassa werkte het ook. Hij schrok en verdween achter het ruitje.

'De beren!' zei Pia en ze pakte Jacks hand vast.

Het was niet ver naar de beren. Jack wist precies waar ze woonden.

Eerst kwamen ze langs de apen, die voor een spiegel zaten te bekvechten: wie de langste staart had, wie de grootste vlooiën had en wie de lenigste aap was. Dan maakten ze apengrappen en uiteindelijk renden ze ervandoor, tot ze weer van voren af aan begonnen. Per dag konden ze het hele rondje ongeveer twaalf keer afwerken, met bananenpauzes tussendoor.

Toen kwamen de geiten. Leefgebied vijfhonderd meter boven zeeniveau, leeftijd vijftien jaar, levenswijsheid nul. De hele dag door liepen ze de kangoeroes te treiteren — een normaal dier had toch zeker geen zakken? Eigenlijk waren de geiten gewoon jaloers, omdat de kangoeroes verschrikkelijk veel fans hadden. De geiten moesten hemel en aarde bewegen om een beetje publiek te trekken. Het was misschien niet al te bijzonder om een geit te zijn, maar een beetje zelfrespect zou toch wel mogen. Nu maakten de geiten alles kapot, ze waren erg onaardig en niemand bekeek ze.

Bij het zeehondenbassin stond een hele menigte: de zeehond zwom en de mensen joelden. Bij de kooi ernaast stond een kind al de hele dag naar een konijn te kijken, zijn ouders werden er wanhopig van. Toen kwamen de tijgers, daar was niets bijzonders aan, ze zaten verstopt en sliepen. Na de



tijgers moest je rechtsaf. Nu waren ze er: hier was het berenverblijf.

Jack bleef staan, boog zich naar voren en keek de beren diep in de ogen. 'Hoiwabenjaandoen?,' fluisterde hij. 'Ik ben weer terug. Wees maar niet verdrietig dat jullie in een hok zitten. Nog even geduld, dan kom ik jullie bevrijden.'

'Hij wil berenbevrijder worden,' zei Pia tegen de eland, die in het hok ernaast lag te luieren en op een dennennappel kauwde. 'Als je je een beetje gedraagt, zullen we jou ook meenemen.' De eland draaide zich op zijn andere zij. Op vrijdag kregen ze hier eikels.

'En nu een lied!' riep Jack tegen de beren, waarop hij een fluit uit zijn tas viste. Hij was van hout en behoorlijk versleten, alleen de vingergaten glansden goudkleurig.

'Wat mooi! Hoe kom je daar aan?' vroeg Pia.

'Van mijn opa. Hij is van de winter gestorven,' zuchtte Jack. 'Hij speelde overal fluit.' Jack boog eerbiedig naar de beren toe, zette de fluit aan zijn mond en speelde een Estisch berenliedje.

De een heeft een hond en de ander heeft katten,
De derde een aap die zijn eten wil jatten.
Maar ik hou alleen maar van beren!

Het liedje viel in de smaak. De beren verzamelden zich voor in hun hok, legden hun klauwen op elkaars schouders en wiegden mee. Er kwamen meer mensen bij staan, iemand begon te klappen en twee oude mensen deden een dansje.

'Grr!' riep Jack ten slotte en hij maakte een buiging voor de beren. 'Tot volgende week, hou je taai! Niet verdrietig worden, hoor! Geniet van het leven!'

Dat vond Pia het leukst aan Jack: hij deed alles met heel zijn hart. Als hij niet te zien was, was hij altijd nog te horen. Hij speelde op zijn fluit, float onder de douche en oefende de horlepiep, zodat hij op het grote dansfestival op de tribune mee zou kunnen dansen. Als het 's avonds regende, zat hij in bad Canadese volksliedjes te galmen. De rest van zijn repertoire bestond uit liedjes over beren, daar kende hij er minstens honderd van.

Het leven was veel fijner met Jack dan zonder Jack, daar was iedereen op de Peppellaan het over eens. Of liever: bijna iedereen. Maar dat komt later nog.

Honderd maillotjes

Op een druilerige avond kwam Jack weer eens bij de Peperkoekjes aanlopen. De ramen stonden open en een zomers briesje stroomde de kamer binnen, samen met alle hongerige muggen van de Peppellaan.

'Hoiwabenjaandoen? Wat doen jullie nou?' riep Jack en hij bleef verrast staan. De vloer was bezaaid met bergen kleren. Ertussenin zaten Pia en mama.

'We sorteren. Op mijn werk had ik gevraagd of iemand misschien nog iets over had,' zuchtte mama. 'En nu hebben we honderd maillotjes.'

'En twintig speentjes en zeventien beren,' vulde Pia aan.

Jacks ogen begonnen te stralen. Hij liep doelgericht op de beren af, toen hij ergens over struikelde. Er klonk een bloedstollend geloei. Jack schreeuwde, sprong op de bank en staarde ontzet naar het vloerkleed. Het was een geel rubberen varken. Zijn uitpuilende ogen fonkelden boos. 'Wat moeten jullie met honderd maillots en zo'n stom varken?' mompelde Jack.

'Met drie ben je overal heel gauw doorheen,' zuchtte mama. 'En Paul moet de wiegjes ook nog in elkaar zetten...' In de hoek lagen een stapel planken, een bijl, een spijker en een doosje pleisters.

'Geen zorgen! Ik ga Paul helpen!' troostte Jack en hij klopte haar zachtjes op haar buik. 'Hoiwabenjaandoen daarbinnen?! Hier is jullie vriend Jack! Geen centje pijn, alles komt in orde!'

En het kwam ook in orde. Jack en Mirjam zetten de wiegjes in elkaar. Papa kocht de snelste kinderwagen die ze in de winkel hadden. Opa zorgde voor een commode. Oma propte de kasten vol etenswaren. Als laatste arriveerde oom Rasmus, gewapend met een trommel en de cd 'Punk en de hellehazen.' Mama en papa kregen soms een paniekaanval, dan gingen ze in kleermakerszit zitten murmelen. Pia was de enige die kalm bleef. Ze was geen bangebroek, maar een grote zus met een heleboel levenservaring.

En toen, op een morgen, gingen haar ouders naar het ziekenhuis. Mama was twee keer zo dik als papa en wankelde naar de auto, met haar handen onder haar buik. Papa stiefelde achter haar aan, hij zag zo groen als een kikker. De auto kwam met een ruk op gang. Opa tikte met zijn ene hand op Pia's hoofd en met zijn andere op oma's achterwerk.

‘Nou, straks zullen we het hebben,’ zei hij. ‘Onze vriendjes zijn onderweg.’

Ze waren de hele dag opgewonden. Zelfs van alle spelletjes kwam weinig terecht. Aan het eind van de middag ging eindelijk de telefoon. Op het scherm lichtte papa’s nummer op.

‘En?!’ riep Pia in het toestel. Opa kwam dichterbij staan.

Pia luisterde ingespannen en legde de telefoon neer. Toen stak ze haar handen in de lucht en juichte: ‘Drie broertjes! Ik heb gewonnen!’

Opa zuchtte van geluk. Oma sprong op de tafel en deed de hoeladans. Daarbij moet je met je heupen draaien en oma danste hem alleen als het een feestdag was. Vandaag was het precies zo’n dag.



De nieuwe Peperkoekjes komen thuis

Buiten stond het ontvangstcomité ongeduldig te wachten. Eindelijk mocht de drieling naar huis! Pia stond klaar met drie bosjes klokjesbloemen, opa met drie hengels en Jack met drie beren. Sponsje zat op de uitkijk op het dak met drie knakworstjes in zijn buik. Ze hoorden getoeter. ‘Daar zijn ze!’ riep Pia.

Maar het was papa helemaal niet. Het was alleen maar oom Rasmus, die de hoek om kwam en zo hard remde dat er een stofwolk om hun oren vloog. ‘Joehoe, luizengebroad! Sorry hoor, het cadeau kostte een beetje veel tijd. Ik heb uiteindelijk de langste maar genomen, dan is er genoeg voor iedereen.’ Rasmus viste een reuzelange pluchen slang uit zijn fietstas. Hij was groen en hij nam het hele erf in beslag.

‘Dag jongedame, hebt u soms ook toffees?’ vroeg de slang met de stem van oom Rasmus, en hij

stak zijn kop in Pia’s zak. Bliksemsnel verdween het snoepje in de slangenbek.

‘Hoe durf je, snoepjes van een kind afpakken!’ begon oma tegen Rasmus uit te varen.

‘Ik ben geen kind, ik ben nu een grote zus,’ zei Pia. En toen reed de auto het erf op. Papa maakte drie rondjes voor het huis en bleef toen langzaam staan.

Op de achterbank lagen drie bundeltjes te pruttelen. Papa reikte Pia één baby aan, de tweede kreeg mama en de derde oom Rasmus. Jack stond met de beren in zijn armen van het ene been op het andere te wippen. ‘Één, twee, drie kinderen, iedereen is er! Hoiwabenjaandoen!? Ze zijn wel rood zeg!’

‘Mijn rovers,’ knikte papa. ‘We gaan gauw naar binnen, dan krijgen jullie meer te zien.’

Algauw zaten ze allemaal in de woonkamer en deden zich te goed aan gebakjes. Het hele huis was vol bloemen, kaartjes en speelgoed. Sponsje zat op de uitkijk op de rand van het linkerwiegje. Plotseling werd er op de deur geklopt.

‘Zo, belhamels, wat zijn jullie aan het uitspoken?’ Dat was papa’s vriend oom Mati. Hij sloeg papa ter begroeting zo hard op zijn schouder dat die hoestend in elkaar kromp. Toen begon oom Mati mama heel zacht en uitgebreid te knuffelen.

‘Daar mankeert niks aan, sterk spul!’ zei hij met een blik op de baby’s. ‘Vossensnuiten, net als Paul!’

‘Je bent zelf een vossensnuit,’ zei Pia. ‘Mijn vader is de knapste man van de wereld. Als ik groot ben, trouw ik met hem en dan gaan we samen naar de super.’

Papa grijnsde. ‘Zo is dat. Zijn jullie niet nieuwsgierig naar hun namen?’

‘Ja, hoe heten ze? Ik kan niet wachten!’ riep Jack. Papa stond plechtig op. ‘Mijn zonen...’

‘Onze zonen,’ verbeterde mama.

Papa knikte. ‘Onze zonen heten Kaspar, Jesper en Jonathan.’

‘Net als de rovers van Kardemommestad!’ lachte Mirjam.

‘Wat voor kardemomme?’ bromde Mati.

‘Wat voor rovers?’ vroeg Jack.

De drieling zette het op een brullen. ‘Wat schreeuwen jullie nou?’ zei Mati verwijtend. ‘Jullie doen de hele dag niets anders dan slapen. Als jullie groot zijn, dan zul je het pas meemaken! Niets dan werken, zwoegen en ploeteren om het je liefje naar de zin te maken.’



Kairi Look "Pia Peperkoek en de bandieten" vertaald door Frans van Nes

‘Ze hebben honger,’ meende Pia.

‘Honger, honger!’ klaagde oom Mati. ‘Ik heb ook zo vaak honger! Maar dan ga ik nog niet meteen de hele boel bij elkaar schreeuwen.’

‘Dat is omdat je al veertig bent,’ zei mama. ‘Kaspar krijgt nu eerst wat te drinken. Houden jullie zolang de anderen in de gaten?’

‘Geen kunst aan!’ riep oom Mati en hij wreef in zijn handen. ‘Kleine kinderen zijn allemaal dol op mij! Vooral meisjes... en vooral als ze ouder zijn.’ Hij stak zijn hand in een wieg en gaf Jesper porretjes met zijn lange nagel. Er klonk geknetter en er verspreidde zich een verraderlijke lucht.

‘Help! Die linker laat winden!’ gilde oom Mati.

‘We gaan je meteen leren hoe je luiers moet verschonen,’ grijnsde papa.

Mati trok wit weg en deinsde achteruit. ‘Pas op, de beren!’ riep Jack. Maar het was al te laat. Mati struikelde, viel achterover en spartelde op zijn rug als een mestkever.

‘Haha!’ lachte Mirjam. ‘Wat lig je daar op die beren? Kleine kinderen zijn immers allemaal dol op je!’

‘O jee... ik heb mijn strijkijzer in het stopcontact laten zitten,’ mompelde Mati en rende gauw naar de gang. De deur sloeg dicht.

‘Zijn strijkijzer!’ lachte papa. ‘Mati heeft niet eens een strijkijzer. Als hij een plooi in zijn broek nodig heeft, loopt hij naar de winkel en koopt hij een nieuwe, dan zit de plooi er al in.’ Hij nam Jesper op schoot en begon hem te verschonen.

Een cadeau van beneden

De baby’s gedroegen zich als echte rovers en brulden aan één stuk door. Ze trokken zich er niets van aan dat de anderen er doodmoe van werden. Er was er de hele tijd wel een die drinken, een knuffel, een schone luier of een slaapliedje wilde en als dat klaar was, begon het rondje weer van voren af aan. Alleen Sponsje liet zich niet gek maken en deed net als vroeger zes slaapjes per dag.

Op een mooie morgen was het eindelijk weer eens stil bij de familie Peperkoek. De baby’s sliepen buiten bij het raam. Papa kwam met een pak yoghurt in zijn hand de keuken in gelopen en griste de autosleutels van de tafel. ‘Ik ga naar de winkel,’ liet hij weten.

‘Mmm,’ knikte Pia. Ze was met Sponsje vissen aan het tekenen.

‘Ik ga nu naar de winkel,’ herhaalde papa luider. Pia keek om. ‘Ja, dat had je al gezegd.’

Papa stapte van zijn ene been op zijn andere, maar kwam niet van zijn plaats.

Pia zuchtte. ‘Je bent al zo groot! Je kunt best alleen naar de winkel! Helemaal zelf!’ zei ze prijzend.

Papa knikte tevreden en glimlachte. ‘Ja, dan ga ik nu maar. Naar de supermarkt. Helemaal zelf.’ Hij sjokte de trap af. Buiten klikte het autoslot. Papa nam een slok yoghurt, zette het pak op de auto en zwaaide naar Pia. Toen stapte hij in de auto en reed weg, met de yoghurt op het dak.

Sponsje schudde zijn kop en maakte met zijn poot drie rondjes bij zijn oor.

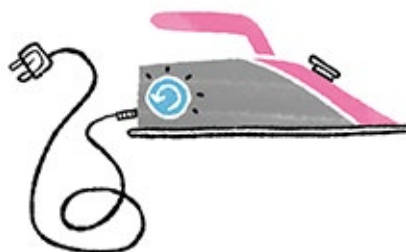
‘Hij is de hele nacht op geweest,’ zei Pia vergoelijkend. ‘Het is al heel wat dat hij nog eet en zich wast. Gisteren heeft hij de hele avond in bad liedjes zitten zingen over de vermoeide kapitein op de woeste golven. En eergisteren...’

Het tuinhok knarste. Pia keek naar buiten. Daar stond Siem Snoek, de jonge politicus die beneden woonde. De schriële man gluurde naar rechts en naar links en sloop naar de deur, gewapend met een plastic tas.

Pia sloeg de buurman nieuwsgierig gade, want meestal liet hij zich niet zien. Siem Snoek was alleen maar actief in het donker en hij liet onderweg geen enkel spoor na. Zelfs van de regen werd hij niet nat, maar dan glipte hij zoef-zoef tussen de regendruppels door. De andere bewoners van het huis ging hij uit de weg, alleen Jack had hem ’s nachts een keer gezien. ‘Ik probeerde een praatje met hem te maken,’ verzuchtte hij, ‘maar die man praat geen mensentaal. Hij slist als een slang.’

Ditmaal sliste Siem Snoek niet, maar praatte gewoon hun eigen taal. ‘Pst... Ben je alleen thuis?’

‘Dat ligt eraan,’ antwoordde Pia. ‘Kom je ons soms beroven? Rovers vragen ook altijd of je alleen thuis bent.’



De man friemelde aan zijn tas. 'Onzin. Ik heb iets voor je. Als je beneden komt, laat ik het zien.'

Pia keek de man wantrouwig aan. 'Je bent toch geen kinderlokker? De juf heeft gezegd dat je geen dingen van vreemden mag aannemen.'

'Wat nou kinderlokker? Ik ben een politicus!' riep Siem beledigd.

'Vooruit dan maar.' Pia liep de trap af. Bij de deur bleef Siem Snoek even staan en keek met grote ogen naar de drieling in de wagen.

'Voor je ouders,' zei hij, terwijl hij Pia de tas gaf. 'Een cadeautje. Hoe meer kinderen hoe beter!'

'Help je daar zelf ook aan mee?' vroeg Pia, terwijl ze de tas bekeek. 'Heb je eigenlijk wel een vriendin?'

Siem Snoek gaf geen antwoord. 'Nou?' herhaalde Pia, terwijl ze opkeek. Ze schrok. De man was verdwenen! Er was alleen een natte plek op de grond, die naar rotte eieren stonk. Siem Snoek was nergens te bekennen, niet achter het huis in de bosjes, niet in het trappenhuis en ook niet achter een boom.

'Een echte politicus,' zei papa 's avonds, toen ze het pakje openmaakten. In de doos zaten zestig fopspeentjes en een boek, getiteld 'Tips en trucs bij huilende baby's'. Op het kaartje stond alleen maar: 'Gegeven door SIEM SNOEK!'

Papa schudde zijn hoofd. 'Wat is het toch een rare snijboon. Ik las pas in de krant dat hij alleen maar werkt en dat hij geen vrouw heeft. Geen wonder, zo'n volwassen man die bij zijn oudoom woont. Die maakt vast ook zijn bed voor hem op.'

'Ik ken heel wat van zulke volwassen mannen,' grinnikte mama.

Zo iemand heeft een beetje hulp nodig, besloot Pia. Na het avondeten pakte ze haar tekenblok en was ze de hele avond aan het schrijven, met haar tong uit haar mond. Op het laatst had ze twintig briefjes af. Er stond op:

SIEM SNOEK IS

35

EN WOONT BIJ ZIJN OUDOOM

HELP!

Pia keek tevreden naar wat ze gemaakt had. Ze zou ze morgen meteen ophangen.

Na het tandenpoetsen deed Pia voorzichtig de deur van de babykamer open om haar broertjes een welterustenkusje te geven. Ze glipte de halfdonkere kamer binnen en schrok. In het donker werd ze aangekeken door zes gloeiende ogen. Ze zagen er helemaal niet uit als mensenogen, maar ze lichtten felgroen op. Pia deed geschrokken een stap achteruit. Nu veranderen de ogen van kleur en knipperden als een stoplicht: rood, oranje, groen, eerst langzaam en toen steeds sneller. Vooral het rode licht was heel fel. Dat kwam uit Kaspars wieg.

Pia deinsde achteruit en deed gauw het licht aan. Door de felle lamp moest ze haar ogen dichtknippen. Ze slikte en gluurde nog een keer naar de wiegjes. Haar broertjes lagen zoet te slapen, met hun ogen dicht. Ze wierp hun een weifelende blik toe en sloop de kamer uit. Die kusjes kwamen morgen wel, bij daglicht.

